

REFORMÁTUS HÍRADÓ

III. ÉVFOLYAM 3. SZÁM

Inkubátorban keresztelni – lelkészek a kórházi betegágyak mellett

Egész Kolozsváron csak két református kórházlelkész dolgozik

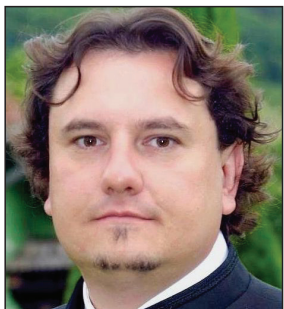
A hitbe kapaszkodó betegek őrangyalai a kórházlelkészek, jelenlétük mérhetetlen nagy lelki erőforrás azok számára, akik minden körülmények között – a kórházi ágyon is – Istent keresik. Sokan elrettennek a feladattól: nap mint nap szemtanúja lenni a betegség jelentette élet-halál harcnak, nyomorúságos élethelyzeteknek, olykor megrongálódott emberi kapcsolatoknak, kiszolgáltatottságnak, magánynak. Balogh Gyöngyi és Buzogány Emese református kórházlelkészek naponta bekopognak a kórtermek ajtaján, nem tudva, mi vár rájuk a túloldalon. Egy-egy katolikus és unitárius kollégájukkal együtt ők ketten látják el Kolozsvár kórházait – „csak” mintegy tucatnyit sikerül. A Herbákba, a Zsidókórházba, a CFR-kórházba, járványkórházba, ortopédiára stb. például el sem jutnak. (Részletek a 7. oldalon)

ROHONYI D. IVÁN

További nyolc kórházlelkészre lenne szükség – a megyei tanács tehetetlen

Reformáljuk meg a reformáció ünnepét!

ORÓSZHEGYI ATTILA ZSOLT

A narancssárga süttőkökkel díszített, rémisztő maszkokkal fűszerezett Halloween party harsogása és az egyre inkább népiünnepély jellegű öltözött gyertyalángos temetőjárás mellett sokan nem is tudják, hogy most van egyházunk egyetlen saját ünnepe, a reformációé.

A magára valamit is adó református egyháztag pontosan tudja, hogy október 31-e a reformáció emléknapja, és köti is hozzá rögtön a rég megtanult legenda nyomán a „wittenbergi vártemplom kapuját”, ahova Luther Márton kiszegelte ama bizonyos 95 tételt 1517-ben, útjára indítva ezzel az egyház megújulását, a reformációt. Október 31. táján évről évre felemlégetjük azok nevét, akik a Luther szorgalmazta egyházi megújulást szívügyüknek tekintették, továbbvitték. Véletlenszerűen soroljuk egyházi tanítók és uralkodók nevét, különösen azokat, akik magyar földre hozták, itt felvirágoztatták az új hitet. Így kerül – a sokak által szinte magyarnak vélt – Kálvin János neve mellé a Bullinger Henriké, Zwingli Ulriché, Béza Tódoré,

Melanchton Fülöpé, az idén 450 éves Heidelbergi Káté kapcsán pedig Ursinus Zakariásé és Olevianus Gáspáré. Az ő magyarított neveik között soroljuk tovább a valóban magyar származású Dévai Bíró Mátyás, Méliusz Juhász Péter, az erdélyi szász születésű Heltai Gáspár nevét, a bibliafordító Károli Gáspárét, a zoltárpótló Szenczi Molnár Albertét. Hitújító teológusok mellé sorakoztatjuk Bölcs Frigyes választófejedelmet, de sokkal inkább erdélyi főuraink nevét, a János Zsigmondét, Bocskai Istvánét, a Rákócziakét és a Kemény Jánosét – idén pedig különösen sokszor a 400 éve Kolozsváron fejedelemmé választott Bethlen Gáborét.

Egyre többször hallok így: „reformáció emléknapja”, és mindig belém hasít a fájdalom, hiszen emléke, emléknapja csak annak van, ami már elmúlt. Valóban így lenne? Református egyháztagjaink, lelkészeink szerint a reformációt múlt időben lehet emlegetni, mint aminek már csak emléke és emléknapja van? Ezért szakad meg a felemlégetett névsor a XVIII–XIX. században élőkkel? Maga a reformáció szó dinamizmust sugall, és a reformátori „Ecclesia semper reformanda est” örökség szerint ennek állandó dinamizmusnak, folyamatos megújulásnak kell lennie.

Október 31. a Reformáció Ünnepe. Idén csütörtökre esik, tehát november 3-án, vasárnap tartjuk meg! Hogy is van ez? Mondhatnánk hát így is: reformáció ünnepe valamikor október 31-e táján van. Mozgatható

vá tettük az ünnepnapot, emléknappá merevítettük a reformációt, befejezettnek, lezártnak tekintjük a hitújítók és hitvédők névsorát, és csodálkozunk, hogy reformáció ünnepén kevesebb egyháztagunk van a templomban, mint ahányan kimennek a temetőbe gyertyát gyújtani, mint ahányat elcsábít az üzleti Halloween külsősége.

Tartsuk meg a reformáció ünnepét akkor, amikor van, október 31-én, hiszen egyházunknak ez az egyetlen saját ünnepe. Egy idős magyarpalatkai bácsi mondta még teológus koromban: „Az ortodoxoknak annyi szentjük van, és mind megünnepelik, nekünk meg csak ez az egy ünnepünk van, és ezt sem akkor tartjuk, amikor van!” Faluhelyen, ahol alig néhányan dolgoznak

kötött munkaidőben, könnyű csütörtökön ünnepelni – mondhatnák, de: a legtöbb városi gyülekezetben délelőtt és délután is tartanak ünnepi istentiszteletet.

Reformáljuk meg a reformáció ünnepét! Kezdjük önmagunkkal. Tegyük csak oda mi is a nevünket a reformátorok sorának végére, és nézzük meg, mivel járulhatunk hozzá egyházunk növekedéséhez, hitünk megtartásához és továbbadásához. Szinte biztos, nevünket nem látják majd viszont késői utódok a történelmekönyvek lapjain, de nem is ez fontos. Elég lenne, ha gyermekeink elmondanák: édesapám/édesanyám tanította meg nekem az első imádságot, és unokáink velünk együtt jönnének a templomba református módon, magyarázva dicsérni az Istent.

ROHONYI D. IVÁN

Holnap a honlapon

KISS GÁBOR

Sok-sok tanulmány született már arról: mire jó egy honlap. Persze mindegyik másképp működik, vannak eltérő részek, de bármely weboldal elsődleges feladata a tájékoztatás, hiteles és pontos információt adni az illető szervezetről, amolyan hídnak lenni a szervezet és a böngésző személy között. Nincs ez másképpen az Erdélyi Református Egyházkerület honlapjával sem. A www.reformatus.ro néhány hónapja megújult. Nemcsak külsejében, tartalmában is. Nem enyém az érdem, hiszen biztos nem lenne annyi látogatója ma az oldalnak, ha annak idején Szabó Mihály rendszergazda (ma magyarbikali lelkipásztor) nem szerez hűséges közönséget, akik megszokták, hogy reggel, ébredés után, délelőtt az irodában, kávé mellett, vagy este, amikor hazaérnek a munkából, megnézik, milyen új hírek jelentek meg szolgáltatásaikról, volt gyülekezetükről vagy gondnoktársukról, aki egy másik egyházközösségben teljesít szolgálatot. Ahogy két honlap nem egyforma, úgy a szerkesztők is másképpen gondolkodnak, dolgoznak. Amikor megtalált ez a feladat, eldöntöttem: amennyiben lehet, saját híreket fogok feltölteni. Aztán rájöttem, hogy az egyszemélyes hírportált nem is olyan könnyű működtetni, de javíthatatlan vagyok, vallom, hogy a saját tartalom még mindig jobb, mint az átvett cikkek. Vagy fogalmazzunk inkább úgy, hogy amennyiben van rá humán erőforrás, nyereségebb a saját tartalom, hisz az olvasó mindig újat kap, olyat, amit nem olvasott másik portálon vagy nyomtatásban. A reformatus.ro szerepe elsősorban az Erdélyi Református Egyházkerületben történekről beszámolni. De ennél sokkal több lehetőség van benne: történelmünket bemutatni régmúlt idők lelkipásztorainak az életén keresztül, meg lehet mutatni azt is, hogy a jelen lelkipásztorai miben jeleskednek, hiszen, mint nem is olyan régen kiderült, vannak lelkészek, akik festenek, metszeteket, ékszerket készítenek. Az internetes felület kimeríthetetlen, és minden ötletnek van hely rajta. A kérdés mindig csak az, hogy a közösség, amelynek és amelyért készül, hajlandó-e kihasználni a lehetőséget úgy, hogy a megújulás folyamatos, még teljesebb legyen.